

MŰVÉSZETTEL ÉPÜLŐ KÖZÖSSÉG

A DABASI KOSSUTH HÁZ GALÉRIA ÉS ALAPÍTVÁNYA

Vannak városok Magyarországon, amelyek emblémája szinte gyermekkortól közismert. Nagykánizsa példának okáért a vasút fejlődésével forrt össze az évtizedek, sőt évszázadok során, Sopron a magyarság melletti hűségéről kap ragyogó oldalakat a nemzet mindenkori emlékezetében, a mediterrán Baja a kultúrák és folyók találkozásának mesés történeteit őrzi, míg Győr említésre kerül a mai tizenévesnek azonnal egy Audi karcsú áramvonalai jelennek meg lelki szemei előtt. Dabas városával még nem tart itt történelme. Vannak itt is nagy találkozások, tragikus életsorssal hitelesített halhatatlan alkotók, miként az is fontos, hogy e 93 ezer négyzetkilométernyi ország közepét ide tájolják a geográfusok.

Egy város, egy közösség emblémája a sors ezer tényezőjének hatására formálódik az idő kiszámíthatatlan távolságában. Dabas letisztult arca még a jövő műhelyében készül, mindenesetre kedvező adottságok ehhez a végső karakterhez vannak bőven a sokszínű város közösségeiben.

Egyáltalán nem véletlen, hogy a Kossuth-hagyományt nevében is őrző Kossuth Művelődési Központ ennek a hiteles arculatnak a formálásában sok-sok fontosat tett az elmúlt évtizedekben. Ennek a munkálkodásnak az egyik elvitathatatlan sikere az 1998-ban átadott Kossuth Ház Galéria, illetve a Galéria Alapítvány létrehívása. A program motorja Tapodi Katalin, szakmai segítője Kerekes László, Bessenyei-díjas népművelő volt. Az 1996-ban önkormányzati tulajdonba került épület teljes körű belső felújítása 1997-ben megtörtént, amelynek eredményeként egy öttermes városi galéria létesült, amely 1998 decemberében kezdte meg működését. A Kossuth Ház Galéria állandó kiállításai: Dabas építészeti értékei (a klasszicista kúriák múltja és jelene) címmel: 37 tablón több mint 20 épület megismertetése, archív

(1930-as, 1950-es, 1980-as évekből) és mai felvételekkel, alaprajzokkal, homlokzati rajzokkal, valamint Dabas, a nyolc torony városa címmel, Dabas nyolc templomának építészeti és belsőépítészeti értékeinek bemutatása.

A Kossuth Ház Galéria éves kiállítási programjának megvalósításában a Művelődési Központ együttműködik a dabasi székhelyű Galéria Alapítvánnyal. Az igényesen válogatott kortárs magyar képző- ipar- és fotóművészeti kiállítások mellett minden évben sor kerül tematikus, elsősorban a városhoz kötődő kiállítások megrendezésére. Ezek közül kiemelhető: a Dabason élő alkotóművészek munkáinak bemutatása, a Dabasi Fotóklub tagjainak munkáiból készült, a „Régi Dabasiak családi fotókon” címmel rendezett kiállítás, és a kistérségi amatőr képzőművészeti alkotók bemutatkozó kiállítása. 2007-ben első alkalommal került kiírásra és megrendezésre a *Házunk-Hazánk* országos fotó biennále. 2009-ben első alkalommal majd két évente Dabason kerül bemutatásra *Amatőr Artium* címmel megszervezett országos kiállítás Pest megyei bemutatója.

A Galéria létével, működésével, szellemi holdudarával, értékkeremtésével a város gyarapodásának aktív tényezője. A kitűnő kiállítási installációval felszerelt Galéria másfél évtized alatt elsőrangú művészeti élményeket kínáló kiállító hely és egyben sokszínű közösségi együttléteknél otthont adó színtér is lett, Kerekes László alkalmazott grafikus művész irányításával.

Ő azonban ösztönösen érezte és szakmai felkészültségénél fogva vallotta, hogy a Galériában rendezett epizodikus programok, mégoly hetedhét-országra szóló vernisszázsok, helyi gyökerek nélkül nem lehetnek tartósak ebben a kemény, kitartó fizikai, szellemi és lelki munkát igénylő, alföldi talajban. En-

nek a felismerésnek a nyomvonalán vált a valamikori képzőművészeti szakkör alkotó műhellyé, a rendszeres együttlétek alkalmain elmélyülő, a képzőművészeti értékekhez szorosan kötődő baráti társasággá. Ez a népművelői tapintattal formált közösség mind összetartásban, mind együttműködésben egyre teherbíróbb lett. Az alkotások közös feldolgozása éppen úgy hozzátartozott, és hozzátartozik együttléteikhez, mint az emberi kapcsolatok változatos formáinak életetése. A közösséghez tatozásnak egyetlen feltétele van, a minőség. Magyarország minden jelentősebb közgyűjteményét közösen keresték fel, a jelentős tájak, megyék és régiók kulturális örökségét is az összetartozás élményével dolgozták fel. Az értő módon elvetett és gondozott mag bőséges többletet hozott. A Dabason élő képzőművészek köre fokozatosan bővült a kistérség alkotóival. Ez a kapcsolati háló alapozta meg a kistérségi kulturális együttműködést, amelynek eredményei már olyan pénzügyi támogatások ki-

indulásává váltak, amelyek értéktöbblete messze túlmutat egy baráti közösség céljain. Ebben a szellemben alakult a felnőtt alkotók nyomába szegődő, a gyermekek kreativitását csiszolni hivatott közösség is, és ezzel visszavonhatatlanná vált az értékek összeadódása, gyarapodása. Közel másfél évtized szakavatott munkája, sokszálú összefogása, és a közösségi értékteremtés, -művelődés *helyi társadalomfejlesztő hatása* már kimutatható, fenntartható. Ezért nem utópia az a lehetséges jövőkép sem, amely szerint nem kizárt, hogy száz-százötven év múlva annak az alkotónak a híréért és műveiért keresi föl ország és világ értő közönsége e futóhomokra épült sokszínű várost, aki most ennek a képzőművész körnek elhivatott tagja.

Hatásában foglalható össze a dabason tapasztalható folyamat lényege. Helyben, a mindennapok konkrétságában fejezi ki, valósítja meg az általános programot, a magyar közművelődés közösségi építkezésének hivatását.

Orci István: Testvérület – konfraternitás